

LAURA LYNNE JACKSON

HET
LICHT
TUSSEN
ONS

Hoe we altijd
verbonden blijven,
zowel hier als
in het hiernamaals

Spectrum

Er zijn slechts twee manieren waarop je kunt leven.
De ene is door te doen of er geen wonderen bestaan.
De andere is door te doen alsof alles een wonder is.

INHOUD

Inleiding II

DEEL 1

1. Opapa	23
2. Het meisje in de supermarkt	30
3. Australië	35
4. Verliefd	43
5. John Moncello	52
6. Litany Burns	59
7. Mijn levensweg	67
8. Oxford	72
9. Sedona	76
10. Verstoring	81

DEEL 2

11. Open blijven staan	91
12. De aankomst	96
13. Het scherm	103
14. Liefhebben en vergeven	108
15. Wat past bij jou	114
16. Familie voor altijd	124

17.	Er is meer tussen hemel en aarde	134
18.	Het politiepetje	140
19.	Het laatste kind	148
20.	De bij die vastzat	154
21.	Twee meteoren	163
22.	Windbridge	172

DEEL 3

23.	De Canarsie-pier	187
24.	Het raadsel oplossen	195
25.	De directeur van de school	202
26.	De koorden aanraken	210
27.	De feniks	220
28.	Het bonsaiboompje	229
29.	De QEEG	240
30.	Verstrengeling	248
31.	Het zwembad	256
32.	Engelenweg	261
33.	Het licht aan het eind	268
	<i>Dankwoord</i>	279

INLEIDING

Ik reed in westelijke richting op de Jericho-tolweg toen de boodschappen begonnen binnen te komen.

Ik kneep hard in het stuur van mijn Honda Pilot en zwenkte naar rechts waarna ik het parkeerterrein van een Staples opreed. Ik trapte op de rem en kwam halverwege een parkeervak tot stilstand.

Ik was er niet klaar voor. Iets eerder die avond had ik een aantal keer diep ademgehaald om te proberen kalm te blijven, want ik was zo zenuwachtig. Om precies te zijn, ik was eigenlijk doodsbang. Over enkele ogenblikken zou ik in een ruimte zijn die gevuld was met mensen die verdriet hadden. Het was mijn taak die avond om te proberen hun pijn draaglijker te maken. Mijn grote angst was dat ik het juist erger zou maken.

Ik droeg een effen zwarte blouse en een zwarte broek. Ik wilde niet dat iemand afgeleid zou worden door patronen op mijn T-shirt of bloemetjes op mijn jurk. Ik had het avondeten overgeslagen, omdat ik te nerveus was om te eten. Mijn man Garrett was nog niet thuis van zijn werk, dus ik had mijn moeder gevraagd om op onze twee kleine kinderen te passen totdat hij er was. Ik was te laat vertrokken en probeerde wat tijd in te halen op de drukke weg, maar het verkeer reed niet erg door.

Toen begonnen ze opeens naar me toe te komen.

De kinderen.

Plotseling waren ze er, allemaal tegelijk. Het was verbazingwekkend. Het was net alsof je alleen in een kamer bent waarin opeens de deur opengaat en er vervolgens tien tot vijftien mensen tegelijk

binnenkomen. Je kunt die mensen misschien niet eens zien of horen, maar toch weet je dat ze er zijn... Je kunt hen voelen. Je weet dat je niet langer alleen bent. Zo voelde het terwijl ik in mijn auto zat... ik wist dat ik niet alleen was.

Vervolgens kwamen de woorden, namen, verhalen, smeekbedes, omschrijvingen en beelden en alle andere dingen die ze met mij wilden delen. Het waren er zoveel dat ik ze af moest remmen.

‘Wacht even, wacht even,’ zei ik hardop terwijl ik in mijn handtas rommelde om mijn rode notitieboekje en pen eruit te halen. Ik begon zo snel als ik kon te schrijven, maar ik kon niet alle boodschappen die ik kreeg bijhouden. Ze kwamen als een onophoudelijke stroom op me af.

‘Zeg tegen hen dat ik er nog steeds ben,’ zei er een.

‘Zeg tegen hen dat ik nog steeds onderdeel uitmaak van hun leven,’ zei een ander.

‘Zeg tegen hen: “Ik hou van jullie en ik zie alles wat er gebeurt.”’

‘Heb alsjeblieft geen verdriet om mij. Ik ben in orde.’

‘Ik ben niet dood, ik ben nog steeds jullie kind.’

‘Denk niet aan me alsof ik er niet meer ben. Ik ben er nog steeds.’

‘Vertel hun alstublieft dat ik er nog ben!’

Ik zat in mijn scheef geparkeerde auto op het terrein van de Staples en bleef maar schrijven – een vrouw die omgeven was door kinderen die niemand anders kon zien.

Uiteindelijk, na een paar minuten, stopte ik de aantekeningen in mijn handtas, ging weer op weg en reed zo snel ik kon naar het Huntington Hilton aan Broad Hollow Road. Ik rende door de hotellobby en vond de vergaderruimte waar de bijeenkomst plaatsvond. Een bord naast de deur lichtte slechts een klein beetje toe van wat er die avond zou gebeuren. Op het bord stond: **HOE JE MOET LUISTEREN ALS JE KINDEREN SPREKEN.**

De vergaderruimte zag er doorsnee uit met bruine gordijnen, spotjes aan het plafond, stijlvol tapijt en draaistoelen. In het midden van de ruimte stond een lange, rechthoekige tafel waar negentien mensen stijfjes omheen zaten. Toen ik binnenliep, draaiden ze zich allemaal naar mij om en ze vielen stil. Ze hadden een verdrietige en

gekwelde blik op hun gezicht. Het leek wel een eeuwigheid te duren voordat er ook maar iemand ademhaalde.

Dit waren de ouders.

De organisatoren van de bijeenkomst, Phran en Bob Ginsberg, de directeuren van de Forever Family Foundation (FFF), kwamen naar me toe en verbraken de spanning. Ze omarmden me ter begroeting en boden me een stoel aan. Ik bedankte, want het was onmogelijk voor me om te gaan zitten; ik was veel te zenuwachtig.

Bob stond voor in de zaal en schraapte zijn keel. ‘Dit is Laura Lynne Jackson,’ zei hij met zachte stem. ‘Ze werkt als erkend medium bij de Forever Family Foundation, en ze is hier vanavond om ons te leren hoe we met onze kinderen kunnen praten.’

Bob stond zijn plaats af en gaf mij het woord. Ik haalde een keer diep adem en keek naar de haastig opgeschreven notities die ik in mijn hand hield. De ouders keken mij afwachtend aan. Ik wist niet wat ik moest zeggen of hoe ik moest beginnen. Er ging een hele tijd voorbij en de zwaarbeladen stilte kwam weer terug.

Niemand wist wat er zou komen, ik al helemaal niet.

Uiteindelijk keek ik op en sprak.

‘Jullie kinderen zijn hier,’ gooide ik eruit. ‘En er is iets wat ze aan jullie willen laten weten.’

==

Ik heet Laura Lynne Jackson. Ik ben echtgenote, moeder en lerares Engels op een middelbare school.

Ik ben ook een medium.

Ik zie er waarschijnlijk niet uit als iemand aan wie de meeste mensen denken als ze zich een medium voorstellen. Ik lees geen theeblaadjes of tarotkaarten, en ik maak geen reclame voor mezelf. Ik voorspel niet de toekomst en ik heb geen kristallen bol (oké, vooruit, ik heb een kleine glazen bal als decoratie, maar die heb ik slechts omdat ik hem niet kon weerstaan toen ik hem in een winkel zag). Ik ben gewoon iemand die een gave heeft die duidelijker aanwezig is bij mij dan bij anderen.

Ik ben helderziend. Dat houdt in dat ik de gave heb om op andere manieren dan met mijn vijf zintuigen informatie te verzamelen over mensen en gebeurtenissen. Ik ben ook helderhorend. Ik hoor geluiden op andere manieren dan met mijn oren. Ook ben ik heldervoeleend, waardoor ik dingen kan voelen door bijvoorbeeld voorwerpen aan te raken.

Als ik bijvoorbeeld aan een tafel zit in een restaurant, kan ik duidelijk de energie voelen van de mensen die er voor mij hebben gezeten; alsof ze tientallen vingerafdrukken vol prikkelende energie hebben achtergelaten. En als die energie me op een negatieve manier raakt, dan zeg ik beleefd tegen de serveerster dat ik liever ergens anders zit of, als het de laatste vrije tafel is, dat ik weg moet. Dat vinden mijn man en kinderen niet altijd leuk. De serveerster ook niet, trouwens.

Naast een paranormaal begaafd mens ben ik ook een spiritistisch medium, wat betekent dat ik in staat ben om met mensen die zijn overleden te communiceren.

Als je eerste vraag luidt hoe ik zo geworden ben, dan is mijn antwoord: ik heb geen idee. Ik probeer mijn hele leven al om daarachter te komen.

Tijdens mijn zoektocht naar antwoorden, heb ik rigoureuze onderzoeken ondergaan. Allereerst bij de Forever Family Foundation, een wetenschappelijke non-profitorganisatie die mensen helpt bij hun rouwverwerking, en daarna bij het Windbridge Institute for Applied Research in Human Potential, een instituut voor toegepast onderzoek naar menselijke vermogens, in Arizona. Bij Windbridge slaagde ik, begeleid door wetenschappers, voor een screening van acht fasen waarbij ik vijf keer werd geblinddoekt. Daarna mocht ik toetreden tot een kleine groep erkende onderzoeksmediums van het instituut.

En toch, ook al was ik op zoek naar antwoorden – op zoek naar mijn ware bestemming in dit leven – ik hield ook zorgvuldig mijn gaven verborgen voor de rest van de wereld. Ik wist op dat moment niet waar en hoe ik mijn gaven in mijn leven kon inpassen. Ik wist niet wat ik ermee moest doen. Voor een groot deel van mijn leven

probeerde ik een pad voor mezelf uit te stippelen dat niets te maken had met medium zijn.

Tijdens mijn laatste jaar op de universiteit studeerde ik in het buitenland, in Oxford, en bestudeerde ik het werk van Shakespeare, omdat ik vastbesloten was mij in wetenschappelijk onderzoek onder te dompelen. Na mijn afstuderen dacht ik erover om advocaat te worden en ik werd aangenomen bij twee topuniversiteiten voor de rechten, maar ik besloot mijn passie voor lesgeven te volgen. Voor lange tijd zag ik mijzelf vooral als een leraar. Aura's lezen en praten met geesten hadden geen plek in mijn academische leven.

Op die manier leidde ik bijna twintig jaar lang een dubbelleven.

Overdag gaf ik aan tieners les over *Macbeth* en *De druiven der gramscap*, maar 's avonds, terwijl mijn man beneden de kinderen in de gaten hield, zat ik boven in de slaapkamer en had ik over de telefoon gesprekken met beroemdheden, sporters, astronauten, politici, directeuren en allerlei andere mensen, en gaf ik hun een glimp van iets wat ver voorbij de geaccepteerde grenzen van de menselijke ervaring ligt.

Maar tijdens het leiden van dat dubbelleven ontdekte ik iets opmerkelijks: ik besepte dat ik helemaal niet zo anders was. Hoewel mijn gaven mij het gevoel gaven dat ik niet zoals iedereen was, dat ik niet 'normaal' was, kwam ik tot het besef dat met die gave 'gezegend' zijn, niet het geschenk zelf is.

De prachtige gave die ik heb gekregen – het besef dat we allemaal met elkaar verbonden zijn door de sterke banden van licht en liefde, zowel hier op aarde als in het hiernamaals – is een gave die van ons allemaal is.

Net als mijn leven, is dit boek een reis van de duisternis naar het licht. Het vertelt het verhaal van mijn zoektocht naar meer begrip van de ware zin van mijn leven en de manieren waarop we verbonden zijn met de wereld om ons heen. Mijn grootste hoop is dat jij iets haalt uit mijn zoektocht waar jij iets aan hebt in jouw leven.

Want als dat het geval is, dan kom je misschien tot dezelfde conclusie als ik. Dat de sterke banden die ons verbinden aan de mensen die we hier en in het leven na dit leven liefhebben, de wijze waarop we nu leven en liefhebben enorm kunnen verbeteren, als we onze harten en gedachten voor hen openstellen.

Maar zelfs nadat ik tot dit besef was gekomen, dacht ik er niet aan om dit met anderen te delen. Ik had geen plannen om een boek te schrijven. Tot ik op een dag surveilleerde in de gangen op de middelbare school waar ik lesgeef en ik plotseling een enorme stortvloed aan informatie en inzicht kreeg vanuit het universum. Het voelde als een bliksemflits die in één klap helderheid bracht. De boodschap was duidelijk.

Het is de bedoeling dat je je verhaal deelt.

Dit had niets met mij te maken, maar alles met de boodschap. Het was niet de bedoeling dat de levenslessen die voortkwamen uit de readings die ik hield geheim werden gehouden. Het was de bedoeling dat ze in de openbaarheid kwamen.

Ik beschouw dit boek niet als een memoir van mijn leven, maar ik zie mijn verhaal als een manier om iets te vertellen over de indrukwekkendste en meest heftige readings die ik gedurende de jaren heb gehouden. Readings die mensen in contact brachten met hun geliefden aan gene zijde en waarbij het proces hen hielp om oude wonden te helen, vrede te krijgen met het verleden, hun leven opnieuw vorm te geven en uiteindelijk hun ware pad en doel in deze wereld te vinden. Deze readings waren enorm stimulerend en leerzaam voor mij.

De readings gaan, net als mijn levensverhaal, eigenlijk allemaal over hetzelfde: de dappere, onophoudelijke zoektocht van de mens naar antwoorden. Als literatuurstudent werd ik aangemoedigd om me bezig te houden met diepgaande vragen als: Waarom zijn we hier? Wat houdt ons bestaan in? Wat is de zin van ons leven? Ik beweert niet dat ik al de antwoorden op deze vragen heb gevonden. Alles wat ik kan doen is mijn verhaal vertellen. Ik kan mijn geloof delen dat als we niet eens de mogelijkheid van een leven na dit leven overwegen, als we niet kijken naar de schat aan bewijs die in de laatste jaren naar boven is gekomen over het voortbestaan van het be-

wustzijn, we onszelf afsluiten voor een bron van enorme schoonheid, troost, heling en liefde. Maar als we ervoor openstaan om dit gesprek te voeren, kunnen we misschien slimmere, gelukkigere en authentiekere mensen worden. Dichter bij onze waarheid. Dichter bij wie we echt zijn. De allerbeste versie van wie we zijn. De versie die ons in staat stelt om het beste van onszelf te delen met anderen en op die manier de wereld te veranderen.

Dat is alles wat ik wil doen: dat gesprek voeren. Ik wil de mogelijkheid laten zien dat er meer is dan slechts de traditionele manier waarop we naar de wereld kijken. Ik wil verkennen wat ik telkens weer heb gezien tijdens mijn readings: dat het universum werkt via een synchroniciteitsbeginsel en dat een onzichtbare macht de gebeurtenissen aan elkaar verbindt en alles wat we doen omgeeft met zin.

Ik wil je laten inzien dat er een reden is waarom je dit boek nu leest.

Wat ik vooral wil doen is bespreken wat mij duidelijk is geworden door mijn werk. De geweldige waarheid dat schitterende koorden van lichtenergie ons hier op aarde met elkaar verbinden en ons ook voorbij de dood verbinden met onze geliefden die zijn overleden.

Ik kan deze lichtkoorden zien. Ik kan het licht tussen ons zien.

En omdat het licht er is, ons verbindt, onze lotsbestemmingen met elkaar verbindt, omdat we allemaal kracht halen uit dezelfde energiebron, weten we dat nog iets anders waar is.

Niemand leeft een onbetekenend leven.

Niemand wordt vergeten door het universum.

Iedereen kan op grootse wijze de wereld verlichten.

Het is alleen zo dat sommigen van ons nog niet hebben ontdekt hoe machtig we zijn.

Ik verwacht niet dat mijn ideeën zonder weerstand worden geaccepteerd. Ik ben bijna twintig jaar lang lerares geweest en ik ben niet gemakkelijk over te halen met halfbakken theorieën of zweverige

argumenten. Ik heb mijn studenten altijd geleerd om kritische denkers te zijn, om te onderzoeken, te analyseren en dingen in twijfel te trekken, en op die manier ben ik met mijn gave te werk gegaan. Ik heb mijn gaven laten onderzoeken door wetenschappers en onderzoekers. Ik heb gesproken met onverschrokken onderzoekers en wijze intellectuelen. Ik heb de wetenschappelijke ontwikkelingen van de afgelopen vijftientig jaar gevolgd die ons verbluffende nieuwe inzichten in het menselijk vermogen hebben gegeven.

Ik heb leren begrijpen hoe de vele opmerkelijke gebeurtenissen in mijn leven stroken met en verklaard kunnen worden door wat we momenteel te weten komen over de kracht en de duurzaamheid van het menselijk bewustzijn.

Desondanks komen de belangrijkste lessen in dit boek niet van wetenschappers of onderzoekers. En ze komen al helemaal niet van mij. Ik ben geen profeet en geen orakel. Het enige wat ik ben is een doorgeefluik.

De belangrijkste lessen komen van de groepen lichtwezens die contact met ons zoeken over de grenzen heen.

Als medium heb ik met honderden mensen readings gehouden. Sommigen van hen waren rijk en beroemd, maar de meesten van hen waren dat niet. Tijdens deze sessies heb ik hen in contact gebracht met hun geliefden die niet meer hier op aarde waren. Deze overleden geliefden bieden ons een wonderbaarlijke kijk op het bestaan en het universum.

De allereerste stap van onze tocht is gemakkelijk. Die eist vooral van ons dat we ons openstellen voor de mogelijkheid dat er meer is in dit bestaan dan wat we gemakkelijk kunnen bevatten met onze vijf zintuigen.

De grote meerderheid van ons doet dit al. De meesten onder ons geloven in een hogere macht, ongeacht de naam die we gebruiken om deze te omschrijven. Ik verwijs naar deze hogere macht als het universum. Anderen noemen die God. Ik ben opgevoed met het

geloof in God, en ik geloof nog steeds, maar ik zie alle religies als een groot bord dat in heel veel stukjes is gebroken. Alle stukjes zijn anders, maar ze zijn nog steeds onderdeel van hetzelfde bord. De woorden die we gebruiken om ons geloof te beschrijven zijn niet zo belangrijk als het geloof zelf.

Dus we zijn al bereid om in iets te geloven wat groter is dan wijzelf, iets wat we niet kunnen bewijzen, uitleggen of zelfs maar volledig begrijpen. We zijn niet bang om die sprong te wagen. Maar als we de volgende stap wagen, naar het geloof dat ons bewustzijn niet eindigt met de dood maar in plaats daarvan een veel grotere reis voortzet, dan gebeurt er werkelijk iets ongelooflijks.

Want als we geloven in een leven na dit leven, moeten we de mogelijkheid overwegen dat we contact kunnen maken met die wereld.

Als alle verbazingwekkende dingen die er in mijn leven hebben plaatsgevonden mij niet waren overkomen, dan weet ik eerlijk gezegd niet zeker of ik had geloofd dat ze mogelijk waren. Maar ze zijn me overkomen, dus ik weet niet alleen dat ze mogelijk zijn, ik weet ook dat ze echt zijn.

Ook weet ik dat als we ons openstellen voor de manieren waarop we allemaal met elkaar verbonden zijn – een deel van hetzelfde geheel, dat verleden, heden en toekomst omvat – we samenhang, betekenis en licht beginnen te zien waar we daarvoor slechts duisternis zagen.